

Жаба й Віл (скорочено)

Леонід Глібов

Раз Жаба вилізла на берег подивиться

Та й трошечки на сонечку погріється.

Побачила Вола

Та й каже подрузі тихенько

(Вигадлива була!):

— Який здоровий, моя ненько!

Ну що, сестрице, як надмусь.

То й я така зроблюсь?

От будуть жаби дивуваться!

— І де вже, сестро, нам рівняться... —

Казать їй друга почала;

А та не слуха... дметься... дметься.

— Що, сестро, як тобі здається.

Побільшала хоч трохи я?

— Та ні, голубонько моя!

— Ну, а теперечки? Дивися!

— Та годі, сестро, схаменися!

— Не слуха Жаба, дметься гірш,

— Все думає, що стане більш.

— Та й що, дурна, собі зробила?

— З натуги луснула — та й одубіла!

Такі і в світі жаби є.

Прощайте, ніде правди діти;

А по мені — найлучче жити,

Як милосердний Бог дає.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Байка Л. Глібова розповідає про Жабу, яка, побачивши Вола, захотіла ти такою великою, як він. Заздрість примусила її надиматися, поки ! луснула, хоч подруга й застерігала її про небезпеку. Це алегорична картина, яка висміює людей, що прагнуть досягти того, що виходить межі їхніх можливостей. Причому йдеться не про щось необхідне, суспільно корисне, а про звичайні забаганки. Автор у кінці виводить мораль: треба жити так, "як милосердний Бог дає", тобто відповідно до своїх можливостей та здібностей. Байка побудована у формі динамічного діалогу, з емоційно забарвленою лексикою (голубонька, одубіла та ін.).